

i Aldersrente, $3\frac{1}{2}$ Kr. i Dyrtidstillæg, 6 Kr. 40 Ø. i Forskelstillæg, 9 Kr. 25 Ø. i 25 pCt.s Tillæg og 30 Kr. i Sygehjælp. Selvfølgelig er de 30 Kr. i Sygehjælp baseret paa en Lægeattest og Oplysninger, som viser, at den paagældende Dame ikke kan komme Livet igennem paa anden Maade, end ved at man giver hende dette Tilskud af 30 Kr. i Sygehjælp. Hun faar i alt 82 Kr. 65 Ø. Efter det foreliggende Lovforslag vil hun faa 42 Kr. 50 Ø. plus eventuelt noget af de 5 pCt., saafremt der bliver noget tilovers deraf til hende.

Jeg tager en anden, en 76-aarig Kvinde. Jeg gør opmærksom paa, at hun har ikke været gift og altsaa hører til dem, der ikke kan faa det 25 pCt.s Tillæg, hvorfor hun maa nøjes med følgende Beløb: $33\frac{1}{2}$ Kr. i Aldersrente, 3 Kr. 50 Ø. i Dyrtidstillæg, 4 Kr. 84 Ø. i Forskelshjælp og ingenting i 25 pCt.s Tillæg, tilsammen 41 Kr. 84 Ø. Hun faar ganske vist en lille Gevinst efter det foreliggende Lovforslag, hun tjener 70 Ø. Det er, hvad der kommer ud af det foreliggende Lovforslag.

Jeg skal saa nævne nogle Ægtepar. Det foreliggende Lovforslag ændrer ikke den faste Aldersrente for disse, og Regnestykket ser da saaledes ud. To Ægtefæller, som begge er 84 Aar, faar nu 67 Kr. om Maanedens i Aldersrente, 7 Kr. i Dyrtidstillæg, 10 Kr. 72 Ø. i Forskelstillæg og 35 Kr. i Sygehjælp. Det giver i alt 119 Kr. 72 Ø. Naar denne Lov vedtages, faar de 67 Kr. og ikke mere — udover en eventuel Andel i de 5 pCt. selvfølgelig. — Et andet Ægtepar paa 84 og 75 Aar faar 67 Kr. i Aldersrente, 7 Kr. i Dyrtidstillæg, 9 Kr. 92 Ø. i Forskelstillæg og 60 Kr. i Sygehjælp. Naar man yder 60 Kr. i Sygehjælp, omtrent lige saa meget som den faste Rente, er der vel Grund til at tro, at man ikke gør det for at øse Penge ud ad Vinduet, men simpelt hen fordi der er Grund til at yde saa stort et Beløb til de to gamle Mennesker. Jeg kan ikke tænke mig, at noget Menneske vil tro paa, at en Kommunalbestyrelse sidder og administrerer Borgernes Penge med det Forsæt at kaste dem ud ad Vinduet, lige saa rask som man kan. Det er dog en taabelig Tanke. Altsaa, de 60 Kr. i Sygehjælp ydes, fordi der er Trang til dem. Dette Ægtepar faar i alt 143 Kr. 92 Ø.

Nu ved man jo, at naar Folk er i saa høj en Alder, melder Svaghederne sig efterhaanden, og efter den gældende Lov har man Ret til at give dem Sygehjælp, saaledes som det er sket i de anførte Tilfælde. Men fremtidig bliver der kun de 5 pCt. at disponere over. Det er det hele. Hospitals-

udgifter, kunstige Lemmer o. s. v. faar Aldersrentenyderne ogsaa dækket, men man fratager nu Kommunalbestyrelsen dens Ret til at tillægge Aldersrentenyderne saa stort et Beløb i Sygehjælp, som et svageligt Ægtepar behøver for at klare Grejerne, som man siger.

De Tal, jeg her har nævnt, er helt og fuldt korrekte, idet jeg har ladet dem udskrive af Kontoret derhjemme, og de Attester, jeg har oplæst, er Originalattester. Klaus Berntsens Udtalelser i dette høje Ting er taget af Landstingstidenden (1923—24) Sp. 379. Kort sagt, alle de Oplysninger, jeg har givet, er fuldt korrekte.

Til sidst melder da det Spørgsmaal sig: Er det forsvarligt at ændre Loven i den Retning, man gør det nu, for at spare $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr.? Jeg mener ikke, det er forsvarligt, jeg synes, det er nærmest uforsvarligt, at man gør det. Jeg synes, det er ganske uanstændigt, naar man indlader sig paa at forringe en Lov, som der har været en saa kolossal Utilfredshed med over hele Landet — alle Partier har været utilfredse, jeg har været paa Masser af Møder, hvor Mænd af alle Partier er staaet op og har beklaget sig over denne Lov. Man gør det paa en saadan Maade, at der paa Papiret bliver en Forbedring for de enligt stillede, men paa Baggrund af de Tal, jeg her har nævnt, maa man dog indrømme, at Forholdet ligger anderledes. Jeg vilde nærmest være tilbøjelig til at mene, at det bedste, man kunde gøre i en Sag som denne, der drejer sig om Forsørgelsen af de gamle, var at udvide Rammerne og regulere dem paa en saadan Maade, at det blev til Fordel for dem, der skal nyde godt af Loven. Det kan ikke hjælpe, man hænger sig i, om det koster 1, 2, 3, 4 eller 5 Mill. Kr. mere, for Pengene skal jo skaffes alligevel, som jeg har sagt før. Ingen Kommune ude i Landet vil være i Stand til at holde igen. Naar en gammel Mand eller Kvinde eller et Ægtepar højt oppe i Aarene kommer og siger til Aldersrenteudvalget: Vi kan ikke mere, det er os umuligt, og Udvalget ingen Midler har til at hjælpe med, ja, saa er der jo ingen anden Udvej for de paagældende end at melde sig til det offentlige Fattigvæsen, medmindre der, hvad jeg vil gøre mit bedste til, i alt Fald i den Kommune, hvor jeg virker, ad anden Vej af Kommunens Kasse skaffes Midler til Veje for at komme saadanne gamle til Hjælp. Og det kan Gud ske Lov lade sig gøre. De Kommuner, der har et frisindet Flertal, har Gud ske Lov Adgang til at gøre det uden Ministerens Tilladelse, og man